

Arrest

**nr. 38 363 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II**

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de mondelinge beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 8 september 2009 houdende de intrekking van de verblijfskaart van verzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die loco advocaat XXX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat R. KNOPS, die loco advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 17 augustus 2005 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Als gevolg van dit huwelijk wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart (verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie).

Bij arrest van het hof van beroep van 29 april 2009 wordt dit huwelijk vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.

Op 19 mei 2009 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen mee dat aan verzoeker bevel mag worden gegeven om het grondgebied te verlaten en dat de identiteitskaart voor

vreemdelingen van verzoeker mag worden ingetrokken conform artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Op 8 september 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met als motief:

“REDEN VAN DE BESLISSING

Art. 7.2° van de wet van 15.12.1980: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten Het wettig verblijf, bekomen op basis van zijn huwelijk met B.S., is verstreken.

Art. 7.3° van de wet van 15.12.1980: De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: De betrokkene trad in het huwelijk met de Belgische onderdane B.S. op 17.08.2005 met als enige bedoeling een verblijf te krijgen in België. Dit huwelijk werd door het Hof van Beroep op 29.04.2009 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk (referentie arrest: 2008/AR/1898).”

Op dezelfde dag wordt verzoekers verblijfskaart afgenomen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE Middel: Schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoekster; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoeker burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van gedaagde niet vervuld werd.

Dat verzoeker gehoord had moeten worden alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

Dat de hoorplicht geschonden werd.

Dat tevens het vertrouwensbeginsel geschonden werd.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij:

“Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij slechts de schending van de hoorplicht uiteenzet, en geen verweer voert met betrekking tot een schending van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Gelet op het feit dat er geen inhoudelijk verweer wordt gevoerd aangaande deze laatste aspecten, en het middel in dat opzicht onvoldoende wordt uitgewerkt¹ stelt verwerende partij dat het middel, voor zover het de schending van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel inroept, onontvankelijk is.

Aangaande de vermeende schending van de hoorplicht heeft verwerende partij de eer het volgende op te werpen.

Eerst en vooral dient benadrukt dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene.

Door de bestreden beslissing wordt het vestigingsrecht ingetrokken dat destijds aan verzoeker werd toegekend op grond van een huwelijk dat werd nietig verklaard omdat het een schijnhuwelijk betrof. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekende partij, maar houdt een beoordeling in van de loutere omstandigheid of hij nog aanspraak maakt op het recht op verblijf.

Verzoekende partij kan dan ook niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Aangaande de nietigverklaring werd een uitgebreide, tegensprekelijke gerechtelijke procedure gevoerd tijdens dewelke verzoekende partij meer dan voldoende de mogelijkheid had zijn middelen uiteen te zetten. Zulks impliceert dat verzoekende partij zijn standpunt op een nuttige manier heeft kunnen naar voor brengen tijdens de procedure ten gronde.

Gelet op de nietigverklaring van het huwelijk in kwestie, kan niet anders dan besloten worden dat de beslissing in kwestie op een zorgvuldige wijze werd voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding, temeer nu verwerende partij slechts de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken opvolgde.

De bestreden beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de vaststelling dat het huwelijk op basis waarvan verzoekende partij zijn verblijf kreeg toegekend, nietig werd verklaard. Verzoeker diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om zijn standpunt ter zake naar voor te brengen. Meer nog, verzoekende partij betwist de nietigverklaring zelfs niet.

Verwerende partij beschikte over voldoende informatie op basis van de gegevens van het dossier. Verzoekende partij betwist de juistheid van deze informatie niet. Verwerende partij stelt zich dan ook - onnodig- de vraag welke informatie verzoekende partij zou kunnen hebben bijgebracht die verwerende partij zou hebben toegelaten niet over te gaan tot de intrekking van de F-kaart van verzoeker.

De schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond."

3.1.3. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

3.1.4. De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, maar nalaat om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In casu zet verzoeker de wijze niet uiteen waarop het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel door de bestreden rechtshandeling zouden worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet en is onontvankelijk.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar

aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Door de bestreden beslissing wordt het verblijfsrecht dat verzoeker had gekregen op basis van een huwelijk, ingetrokken omdat dit huwelijk werd nietigverklaard. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een beoordeling in van zijn verblijfstoestand in het licht van de rechtsgevolgen van de nietigverklaring van het huwelijk. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Hetzelfde geldt in de mate waarin verzoeker de schending van de "hoorplicht op zich" aanvoert.

De Raad voegt hieraan toe dat de beslissing tot intrekking steunt op gegevens die voor directe, eenvoudige vaststelling vatbaar zijn, namelijk dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 8 september 2009 en de vaststelling dat het huwelijk op basis waarvan verzoeker een verblijfsrecht had verkregen, is nietigverklaard. Verzoeker diende derhalve vooraf niet in de gelegenheid te worden gesteld om zijn standpunt naar voor te brengen.

Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en niet gestoeld is op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt dienvolgens een schending van de door hem aangehaalde bepalingen geenszins aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE Middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 116 van het KB Vreemdelingen. Machtoverschrijding.

Dat verzoeker geeneens een attest van afneming mocht ontvangen; de kaart werd afgenomen zonder enige vorm van motivering.

Dat het afnemen van de verblijfskaart maakt dat verzoeker geen verblijfsrecht meer heeft. Dat verzoeker derhalve ervan uitgaat dat er einde werd gemaakt aan zijn verblijf doch hij mocht hieromtrent geen beslissing ontvangen van gedaagden.

Dat verzoeker niet kan afleiden op welke wettelijke basis de beslissing werd genomen.

Dat de afneming van een kaart altijd gepaard dient te gaan met de aflevering van een bijlage 37 doch dat zulks niet gebeurde. De verwijzing naar art. 116 van het KB is algemeen daar de tekst het volgende stelt:

Iedere afgenomen vergunning of ieder afgenomen document wordt onmiddellijk vervangen door een attest overeenkomstig het model van bijlage 37. Het vorige lid is niet van toepassing in het geval voorzien in artikel 35, eerste lid, of indien een beslissing tot teruggrijving wordt betekend.

Dat verzoeker al helemaal niet inziet hoe zulks een gemeentelijke bevoegdheid zou kunnen zijn. Dat verzoeker van mening is dat zulks een bevoegdheid de Minister toekomt.

Dat derhalve de beslissing tot afneming en de daarbij horende impliciete beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker in hun geheel niet gemotiveerd werden.

Dat bijkomend verzoeker van mening is dat gedaagde haar macht overschrijdt door zulks een beslissing te nemen."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij:

"Aangaande het beweerde gebrek aan motivering

Zoals eerder werd uiteengezet in het feitenrelaas kreeg verzoekende partij bij de intrekking van zijn verblijfstitel een bijlage 13 (bevel tot het verlaten van het grondgebied) betekend, in uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid.

In deze bijlage 13 valt het volgende te lezen:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7.2° van de wet van 15.12.1980: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten. Het wettig verblijf, bekomen op basis van zijn huwelijk met B.S., is verstreken.

Art. 7.3° van de wet van 15.12.1980: de betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: De betrokkene trad in het huwelijk met de Belgische onderdane B., S. op 17.08.2005 met als enige bedoeling een verblijf te krijgen in België. Dit huwelijk werd door het Hof van Beroep op 29.04.2009 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk (referentie arrest: 2008/AR/1898).

Verzoekende partij weigerde evenwel de bijlage in kwestie te ondertekenen, hetgeen uiteraard een keuze is die hij zelf maakt.

Het is niet ernstig te weigeren een document te ondertekenen (en er dus kennis van te nemen) en nadien een procedure in te leiden omdat men van oordeel is dat er niet gemotiveerd werd: verzoekende partij was perfect in de mogelijkheid kennis te nemen van de beslissing in kwestie én de bijhorende motivering! Men kan zich immers niet beroepen op de eigen fout.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu verwees de gemachtigde van de burgemeester naar het feit dat het verblijf verkregen op basis van zijn huwelijk met S. B. was verstreken, en naar de nietigverklaring van desbetreffend huwelijk.

Verzoekende partij maakt het bijgevolg niet aannemelijk op welk punt de bestreden motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Voor zover de Raad er zou van uitgaan dat verzoekende partij naast de schending van de formele motiveringsplicht ook de schending van de materiële motiveringsplicht zou inroepen -hetgeen alleszins niet expliciet wordt gedaan- meent verwerende partij het volgende te kunnen opwerpen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bijlage 13 verwijst naar de toepasselijke wetsartikelen én naar de relevante feitelijkheden, namelijk dat het wettig verblijf verstreken is, en dat zijn huwelijk -op basis waarvan hij zijn verblijf kreeg- nietig werd verklaard.

Bij lezing van de bijlage 13 blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De stelling als zou hij niet kunnen afleiden op welke wettelijke basis de beslissing werd genomen, is manifest foutief: de relevante artikelen worden letterlijk geciteerd.

Verzoekende partij beweert tevens dat hem een bijlage 37 had moeten worden afgeleverd, doch citeert zelf het relevante wetsartikel waaruit blijkt dat zulks in casu niet nodig is (het vorige lid is niet van toepassing in het geval voorzien in artikel 35, eerste lid, of indien een beslissing tot terugdrijving wordt betekend - artikel 116 van het K.B. van 8 oktober 1980).

De bestreden beslissing berust op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven gelet op het bijgaande bevel tot verlaten van het grondgebied.

De beslissing tot intrekking van de F-kaart van verzoeker is bijgevolg niet gesteund op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk, waardoor ook de materiële motiveringsplicht niet is geschonden.

In het onmogelijke geval dat de Raad deze motivering niet als afdoende zou beoordelen, dient benadrukt dat verwerende partij slechts de instructies uitvoerde die haar waren opgelegd door de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor het gebrek in de motivering niet aan haar kan worden verweten. Zo verzoeker in feite de motivering van de bijlage 13 als niet afdoende beschouwt, dienst vastgesteld dat hij de nietigverklaring van de verkeerde beslissing eist, minstens dient verwerende partij buiten de zaak te worden gesteld.

Aangaande de beweerde machtsoverschrijding

Verzoeker poneert nog dat hij van oordeel is dat verwerende partij haar boekje te buiten ging en haar bevoegdheden overschreed. Hij ziet immers niet in hoe de intrekking van zijn verblijfstitel een gemeentelijke bevoegdheid zou kunnen zijn.

Verwerende partij verwijst naar haar administratief dossier, meer bepaald het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin verwerende partij expliciet gemachtigd wordt de identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoeker in te trekken, en dit conform artikel 35 van het K.B. van 8 oktober 1981:

De verblijfs- of vestigingsvergunning [EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene] of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.

Verwerende partij heeft zich dus geenszins schuldig gemaakt aan machtsoverschrijding, zij oefende slechts de haar expliciet toegekende bevoegdheden uit, en heeft zich nooit in de plaats gesteld van een instantie die -i.t.t. zichzelf- bevoegd zou zijn geweest.

Het middel is bijgevolg kennelijk ongegrond en kan niet worden aanvaard."

3.2.3. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert aan dat hem geen schriftelijk attest van afneming (bijlage 37) werd afgeleverd, zoals nochtans voorzien in artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en dat hij niet weet waarom zijn verblijfskaart werd afgenomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers huwelijk werd nietig verklaard en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker dit niet betwist (*"de relatie werd verbroken en het huwelijk werd uiteindelijk nietig verklaard"*). Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 8 september 2009 aan verzoeker bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten. In dit bevel, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 september 2009, wordt uitdrukkelijk verwezen naar de omstandigheid dat verzoeker zijn verblijf verkregen had op basis van zijn huwelijk en dat dit huwelijk bij arrest van het hof van beroep van 29 april 2009 werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.

Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel. Het beroep dat verzoeker heeft ingesteld tegen de beslissing van 19 mei 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 36 690 van 6 januari 2010.

Artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"De verblijfs- of vestigingsvergunning, EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied."

In casu werd op 8 september 2009 aan verzoeker een maatregel tot verwijdering van het grondgebied ter kennis gebracht, zodat zijn verblijfsdocument hem kon worden ontnomen op basis van artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Verzoeker stelt echter dat hem een bijlage 37 had moeten worden afgeleverd en verwijst hiervoor naar artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat luidt als volgt:

"Iedere afgenomen vergunning of ieder afgenomen document wordt onmiddellijk vervangen door een attest overeenkomstig het model van bijlage 37.

Het vorige lid is niet van toepassing in het geval voorzien in artikel 35, eerste lid, of indien een beslissing tot terugdrijving wordt betekend."

Nu artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 uitdrukkelijk voorschrijft dat de afgifte van een bijlage 37 niet is voorzien in het geval voorzien in artikel 35, eerste lid en nu blijkt dat in casu toepassing werd gemaakt van dit artikel 35, omdat aan verzoeker een verwijderingsmaatregel ter kennis werd gebracht, stelt de Raad vast dat aan verzoeker terecht geen schriftelijke bijlage 37 werd afgegeven en dat het verblijfsdocument zonder meer kon worden ontnomen aan verzoeker.

De schending van de formele motiveringsplicht door het niet afleveren van een bijlage 37 kan niet worden aangenomen. Daarnaast was verzoeker door de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten op 8 september 2009 ervan op de hoogte dat zijn wettig verblijf verstreken was. De schending van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan evenmin worden aangenomen. De wettelijke en reglementaire bepalingen ter zake werden nageleefd zodat er evenmin sprake is van machtsoverschrijding.

Waar verzoeker aanvoert dat hij "*niet inziet hoe zulks een gemeentelijke bevoegdheid zou kunnen zijn*" en dat "*zulks een bevoegdheid de Minister toekomt*", stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont welke wettelijke bepaling hierdoor zou geschonden zijn en op basis van welke bepaling hij meent dat deze bevoegdheid aan de minister toekomt.

De Raad voegt hieraan toe dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid op 19 mei 2009 aan de burgemeester van Antwerpen meedeelt dat hij gemachtigd is de identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoeker in te trekken conform artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET